

**МИШЛЕТО И СЛОНЪТ
ТУРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Имало едно време едно мъничко мишленце — ей такава, колкото кутрето ми. Когато смокът изял баща му, то получило в наследство едно огледалце. Не какво да е огледалце, а чудодейно: който се огледа в него, вижда се голям-голям. Мишленцето по цял ден се оглеждало в огледалцето и накрай му се сторило, че то е наистина най-големият, най-силният звяр на земята. И възгордяло се, почнало да гледа извисоко на другите мишки, не приемало вече да играе с тях, дори да приказва не щяло. Седяло в къта, важно-важно си гладело мустачките и от време на време ще тупне с крачето, па се ослушва: дали земята е потреперила, или не. Толкова се забравило това мъничко мишленце!

А леля му — която много била видяла и патила на тоя свят, че затова останала с половин опашка — леля му, като го гледала, че толкова се надува и важничи, рекла му:

— Слушай, племеннико! Всички разбраха, че си си загубил главата и се мислиш за най-могъщия звяр на земята. Ала знай, че ако те чуе отнякъде големият слон, ще се разсърди. Внимавай! Стъпи ли отгоре ти, мокро петънце ще остане от тебе.

— Какво ми важи твоят слон? — изписукало мишленцето. — Само да ми се мерне, ще го разкъсам на такива мръвчици, че мравка да може да ги носи.

Лелята се усмихнала под мустак и отвърнала:

— Слонът е най-силното животно на земята. Няма звяр, който да не се бои от него, а той от никого не се бои — всички ще надвие.

— Не може да бъде някакъв си слон да е по-силен от мене! Ще ида да го намеря, силата си с него да премеря.

Тъй рекло мишлето и без да се мае, тръгнало да дири слона. Вървяло, що вървяло, стигнало до някакви камънаци, връз които се припичало на слънце едно гущерче.

— Ей! — викнало му мишлето. — Не си ли ти слонът?

— Не, аз съм гущерче.

— Благодарите се на съдбата, че евтино се отърва! Ако ти беше слонът, начаса щях да те разкъсам — гордо изрекло мишлето и се изпъчило.

На гущерчето това самохвалство му се видяло толкова смешно, че то не издържало — разчекнало уста и тихичко се разсмяло.

Мишленцето се обидило. За да покаже силата си, сърдито тупнало с краче. Как пък в това време да се случи земетръс!

Разтреперила се земята, забучала. Изплашило се гущерчето, шмугнало се в една дупка. А нашият герой си помислил, че той е раздрусал земята и си рекъл на малкия ум: „Брей, че съм силен!“. И се затичал по-нататък, да дири слона.

Повървяло, повървяло мишленцето още малко и на пътечката видяло буболечка — едно зелено бръмбарче.

— Ей! Да не би ти да си слонът, когото аз дирия? — попитало мишлето.

Бръмбарчето се уплашило, че мишлето било по-голямо от него и може нещо да му напакости. Затова отвърнало смирено:

— Не, ваша милост! Не съм аз могъщият слон, а малко зелено бръмбарче.

— Е, имал си късмет! Радвай се, че не си слон. Иначе на пух и прах щях да те направя.

Като чуло тия едри приказки, бръмбарчето, колкото и да го било страх, не могло да се въздържи и бръмнало да се смее. А мишлето се обидило от такава непочтителност към неговата сила и тропнало с краче. Как пък да се случи тъкмо в това време гръм да изгърми! Бръмбарчето се изплашило не на шега, че може да рукне дъжд, разперило крилца и отлитнало. А мишленцето още повече се възгордяло и викнало: „Брей, колко съм силен! — като тропнах с крачето, как издумтя небето!“ — и си продължило пътя.

Повървяло, повървяло, край една локва видяло жаба-кекерица.

— Ей! — викнало ѝ мишлето, като си престорило гласчето страшно-страшно. — Да не би ти да си случайно слонът?

— Не — изкрюкала жабата, — не съм аз слон, а жаба-кекерица, най-добра певица.

— Ех, благодари се на майка си, че не те е родила слон. Защото завчас щях да те разкъсам.

— Ква-ква-ква! — изкикотила се присмехулката така, че очите ѝ изскочили като копчета. — Виж го ти тоз юнак без калпак! Квак-квак!

Мишлето се разлютило и тропнало с краче, та да изплаши жабата. Ала този път нищо не станало — нито земетръс, нито дори най-слаб гръм. Тропнало то още веднъж, колкото силиците му държали — пак нищо.

— Сигурно защото тук земята е влажна, затова нищо не се чу — изписукало сърдито мишлето, — иначе ти щеше да видиш!

Жабата пак изквакала и се гмурнала в локвата да разправи на посестримите си какво смешно горделиво мишле била видяла. А малкото юначе без калпаче отминало недоволено. Потичало още и ето че видяло едно голямо животно. То клечало до едно дърво замислено, с приведена към земята глава и клепнали уши.

„Това трябва да е слонът — помислило си мишлето. — Ето, само като ме зърна и разбра какво му готвя. Затова сигурно седи такава умърлушено и си чака края.“

— Ей! Правичката ми кажи, мене не лъжи — ти ли си слонът? — попитало мишлето като си престорило гласчето колкото се може по-строго.

Животното поклатило отрицателно глава и отвърнало:

— Не, не съм аз слонът. Аз съм куче — другар на господаря на света.

— Че кой е този господар на света?

— Човекът — отговорило почтително кучето.

— Ами! — тупнало се в гърдите мишлето. — Знай, че едничкият господар на света съм аз, а не някакъв си там човек. Запиши си го това на муцуната и друг път да мислиш какво приказваш, че зле ще си изпатиш.

На кучето му се прищяло да се пошегува с тоя самохвалко:

— Прав си! — рекло то. — Ти си най-могъщият звяр на земята. Дори и людете ти робуват: орат, сеят, жънат и вършеят, за да имаш ти пълни хамбари с пшеница.

Мишлето останало доволно от тая похвала и се затичало още побърже. Навлязло в гората, стигнало един поток. А там край брега се било изправило едно голямо, голямо животно — великан като балкан. Нозете му били дебели като стволите на многолетни дървета и имало две опашки: по-дългата — отпред, по-късата — отзад.

— Ти ли си слонът? — извикало колкото глас му държи самохвалното мишленце.

Животното се поозърнало насам-нататък — никого не видяло. Чак когато мишленцето се покатерило на един голям камък, великанът го съзрял.

— Да, аз съм слонът — отвърнал той.

— Как смееш да ми оспорваш първенството? Знаеш ли кой съм аз? Я излез на равно място да си премерим силите! — викнало дръзко

мишлето и тропнало с крак. Надало ухо, ала пак никакъв шум не се чул, дори и най-мъничкият. „Сигурно, защото съм стъпил на камък, затова...“ — рекло си то на мишия ум.

Самохвалството на нашия юнак не предизвикало у слона дори усмивка. Той си мислел за съвсем други, слонски работи. Бръкнал с хобота си в потока, набрал вода и стрелнал една струя към самозабравилото се мъниче. Мигом струята смела мишленцето от камъка. То се нагълтало с вода, задавило се, едва не се удавило. С мъка се измъкнало из локвата на сухо място, поизтърсило се и си плюло на петичките. Тичало, тичало, със сетни сили се довлякло до родната си дупка и се сгушило умърлушено в къта. Не очаквало то, че тъй безславно ще завърши неговият двубой със слона.

Разбрало най-сетне мишлето, че има на земята животно много по-силно от него, и се смирило. Престанало вече да важничи и да се надува, никога не се хвалело със силата си. Ала все пак, като се оглеждало понякога в огледалцето, казвало си: „Чудна работа пък, защо тогава като тупнах с крак, земята се разтърси и небето изтреця?“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.